

Arrest

**nr. 151 321 van 27 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 september 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 april 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 30 november 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), die op 12 april 2011 werd aangevuld.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 7 september 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 5 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.11.2010 werd ingediend en op 12.04.2011 werd aangevuld, door :

L.(...), A.(...)

nationaliteit: Marokko

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene is in België geboren en heeft tot 1978 met zijn ouders in België verbleven. Hij geeft echter niet aan waarom dit gegeven een bijzondere omstandigheid zou zijn die betrokkene ervan weerhoudt de verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Eventuele elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds september 2010 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlandse les volgt, en Frans spreekt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

1.3. Op 7 september 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 5 maart 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van N.(...), D.(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

L.(...), A.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van *"de instructies van 26.03.2009 van de Minister van Migratie en Asielbeleid"* en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoeker formuleert zijn middel als volgt:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 19.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing door de gemachtigde van de Minister van Asiel- en Migratiebeleid maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwégingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980.

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State, welke vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

In artikel 4 van de genoemde wet wordt melding gemaakt van een aantal gevallen waarin de motiveringsplicht niet van toepassing is. Deze uitzonderingen op de formele motiveringsplicht moeten strikt worden geïnterpreteerd; en de hier opgesomde uitzonderingsgevallen worden limitatief bepaald. Het bestuur kan, buiten de gevallen opgesomd in artikel 4 van de wet, niet de verplichting tot uitdrukkelijke motivering ontlopen, zelfs niet om redenen die verband houden met de spoed waarmee de betrokken beslissing zou zijn genomen. Artikel 5 van de wet bepaalt immers uitdrukkelijk dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handeling uitdrukkelijk te motiveren.

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur, en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

De bestreden beslissing werd alles behalve afdoende gemotiveerd. In zijn aanvraag beroept verzoeker zich uitdrukkelijk op de instructies van 26.03.2009 van Minister van Migratie- en Asielbeleid. Meer nog, hij verwijst naar de toepasselijke criteria van de instructies.

Tot grote spijt van verzoeker nergens in de bestreden beslissing is terug te vinden waarom verweester geen toepassing heeft gemaakt van deze instructies. Verweester stelt dat "ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de Instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wél van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing." Terwijl verzoeker in werkelijkheid zich beroepen had op de instructies van 26.03.2009.

Erger nog, verweester stelt "Betrokkene is in België geboren en heeft tót 1978 met zijn ouders in België verbleven. Hij geeft echter niet aan waarom dit gegeven een bijzondere omstandigheid zou zijn die betrokkene ervan weerhoudt de verblijfsaanvang in te dienen vanuit het land van herkomst".

Immers deze instructies van de Minister betreffen de toepassing van artikel 9bis Vw. Ze dienen een leidraad te vormen voor verweester bij toepassing van artikel 9bis.

Uit het voorgaande blijkt klaarduidelijk dat verweester de bestreden beslissing niet met de nodige zorgvuldigheid genomen heeft. Had zij dit wel gedaan dan had zij moeten motiveren waarom verzoeker niet voldoet aan die voorwaarde nu verzoeker zich uitdrukkelijk op die instructie beroept heeft. Of heeft verweester dit wel gedaan doch duidelijk onzorgvuldig geweest bij het nemen van de bestreden beslissing hetgeen meteen ook impliceert dat de bestreden beslissing iet pertinent en afdoende is.

Wat het ook moge zijn, verzoeker kan hieruit niet de nodige gevolgtrekking doen waarom deze aanvraag niet voldoet aan de instructies van 26 maart 2009. Of voldoet hij wel daaraan maar door het onzorgvuldig gedrag van verweester werd de aanvraag hieraan niet getoetst.

Immers is dit van groot belang voor verzoeker om de nodige afweging doen bij een nieuwe aanvraag tót verblijf.

De discretionaire bevoegdheid die aan de overheid toekomt in deze dient met de nodige omzichtigheid te worden gehanteerd. Wanneer een beslissing wordt genomen ten aanzien van een rechtssubject, moet die beslissing voldoende en afdoende gemotiveerd worden.

Van een behoorlijk bestuur wordt tevens verwacht dat ze bij het nemen van haar beslissingen de nodige zorgvuldigheid aan de dag legt, waarbij zij niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarden en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.).

Deze beginselen van behoorlijk bestuur zijn een dode letter gebleven in de bestreden beslissing. Verzoeker kan niets anders stellen dan dat bestreden beslissing op zijn minst genomen werd met miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel en de formele motiveringsplicht.

Dat wat betreft de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, geldt hier het principe *accessorium sequitur principale* (bijzaak volgt hoofdzaak).

Rekening houdend met bovengenoemde bepalingen, dient te worden vastgesteld dat de motiveringsverplichting die op de overheid rust, schromelijk met de voeten werd getreden.

Gelet op aangewende middelen is de bestreden beslissing dan ook nietig en dient deze dan ook te worden vernietigd."

2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...).”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.8. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 30 november 2010, die in het administratief dossier is opgenomen en die verzoeker tevens toevoegt als bijlage bij zijn verzoekschrift, riep verzoeker het volgende in als buitengewone omstandigheden:

“De heer L.(...) A.(...) werd geboren op 22 februari 1972 te Charleroi en werd Ingeschreven in het vreemdelingenregister van de stad Charleroi.

Verzoeker vertrok In oktober 1978 samen met zijn ouders naar Marokko.

Op 5 september 2010 keerde de heer L.(...) terug naar België, alwaar hij tot op heden verblijft en dit te (...).

Tot op heden beschikt verzoeker echter nog niet over de nodige verblijfsdocumenten.

Een verblijfsvergunning zou hem toelaten te gaan werken, en zijn leven hier verder uit te bouwen, De heer L.(...) spreekt immers Frans, en kent de Belgische gewoonten en gebruiken, net omdat hij hier een groot deel van zijn kindertijd doorbracht

De heer L.(...) heeft zich ook onmiddellijk Ingeschreven voor de Nederlandse les, hetgeen zijn kansen op de arbeidsmarkt vergroot, en alleen maar in zijn voordeel kan pleiten.

Een terugkeer naar Marokko van de heer L.(...) zou In deze een schending uitmaken van artikel 8 EVRM dat bepaalt dat ieder recht heeft op “eerbiediging zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling”.

Verzoeker steunt dan ook zijn verzoek op grond van artikel 8 EVRM zowel wat betreft de buitengewone omstandigheden als ten gronde.

De heer L.(...) verblijft hier sinds september 2010, is hier geboren en zijn band met België staat dan ook onomstotelijk vast.”

Onder de titel “Ten gronde” stelt verzoeker in zijn aanvraag van 30 november 2010 het volgende:

“De heer L.(...) verwijst naar wat er hierboven vermeld is betreffende de buitengewone omstandigheden. Hij wil tevens verwijzen naar de instructies van de Minister van Migratie- en Asielbeleid van 26 maart 2009. Daar hij gemachtigd of toegelaten werd als minderjarige tot een onbepaald verblijf in België en tevens is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, voldoet hij aan de criteria zoals deze instructie vooropstelt.

Voor het overige verwijst verzoeker naar de argumenten aangehaald onder de buitengewone omstandigheden, dewelke hij hierbij als volledig hernomen wenst te zien.

Met dit schrijven vraagt de heer L.(...) dan ook bij toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een machtiging tot verblijf wegens humanitaire redenen.

(...).”

Op 12 april 2011 vulde de raadsman van verzoeker het dossier aan met een inschrijvingsformulier voor de Nederlandse les.

2.9. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing de ontvankelijkheid betreft van de aanvraag om machtiging tot verblijf. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in. Enerzijds wat betreft de ontvankelijkheid een onderzoek van de “buitengewone omstandigheden” om de aanvraag in België in te dienen. Anderzijds wat betreft de gegrondheid een onderzoek of er reden toe is de vreemdeling tot het gevraagde verblijf toe te laten (RvS 5 oktober 2011, nr. 215 574). In de bestreden beslissing wordt naar aanleiding van de door verzoeker ingeroepen buitengewone omstandigheden het volgende gesteld: *“Betrokkene is in België geboren en heeft tot 1978 met zijn ouders in België verbleven. Hij geeft echter niet aan waarom dit gegeven een bijzondere omstandigheid zou zijn die betrokkene ervan weerhoudt de verblijfsaanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Eventuele elementen van integratie (het feit dat betrokkene sinds september 2010 in België verblijft, sociale banden heeft, Nederlandse les volgt, en Frans spreekt) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Ze kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoeker toont in zijn middel, dat hoofdzakelijk theoretisch van aard is, op geen enkele manier aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of onredelijk te werk zou zijn gegaan bij zijn beoordeling.

2.10. De kritiek van verzoeker heeft in wezen betrekking op de door hem in het kader van de gegrondheid van de aanvraag ingeroepen instructies van de Minister van Migratie- en Asielbeleid van

26 maart 2009. De Raad stipt in de eerste plaats aan dat verzoeker de instructie niet als buitengewone omstandigheid had aangehaald in zijn aanvraag, zodat hij bezwaarlijk van de gemachtigde van de staatssecretaris kan verlangen dat deze hieromtrent in het kader van zijn onontvankelijkheidsbeslissing uitvoerig zou motiveren. Vervolgens kan verzoeker niet worden bijgetreden waar hij oppert dat *“nergens in de bestreden beslissing is terug te vinden waarom verweerder geen toepassing heeft gemaakt van deze instructies”*. In de bestreden beslissing wordt immers het volgende gesteld: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”* De Raad merkt hierbij op dat in de beslissing weliswaar wordt verwezen naar de ‘officiële’ instructie van na de vorming van de regering Van Rompuy van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9, derde lid en 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl verzoeker zich in zijn aanvraag beriep op de eerdere, ‘officieuze’ instructie van 26 maart 2009 die ten tijde van de regering Leterme I door het kabinet van Minister Turtelboom aan de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgemaakt. Verzoeker toont echter niet aan dat deze instructies een verschillende draagwijdte zouden hebben of dat de instructie van het kabinet Turtelboom nog wel zou kunnen worden toegepast. De Raad stipt aan dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had ingediend nadat de instructie reeds was vernietigd, zodat hij zich niet dienstig kan beklagen over een gebrek aan rechtszekerheid. Uit niets blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door in zijn beslissing te wijzen op het feit dat de criteria uit de instructie van 19 juli 2009 als gevolg van de vernietiging door de Raad van State niet meer van toepassing zijn. Deze instructie werd immers met terugwerkende kracht uit de rechtsorde verwijderd. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit die instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218 332).

2.11. Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), thans de tweede bestreden beslissing, voert verzoeker enkel de schending aan van het beginsel *“accessorium sequitur principale”*. De Raad merkt echter op dat het bevel eigen juridische en feitelijke grondslagen heeft die volkomen los staan van de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf. Het door verzoeker aangehaalde beginsel kan dus onmogelijk worden toegepast. Het beroep dient bijgevolg te worden verworpen voor zover het betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing.

2.12. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Er werd geen schending aangetoond van *“de instructies van 26.03.2009 van de Minister van Migratie en Asielbeleid”*. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht of dat bepaalde rechtmatige verwachtingen niet zouden zijn gehonoreerd. Er is geen sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, noch van het rechtszekerheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN